

128134

128 134

128134

N 346/1957

DOLOČILA

o preskrbninskih užitkih mestnim uradnikom, potem mestnim slugam, mestnim redarjem in pa njih vdovam in sirotam.

(Sprejeta v seji obč. sveta dné 7. dec. 1896. leta.)

§ 1.

V določen činoven razred uvrščeni mestni uradniki, potem stalno nameščeni mestni sluge in mestni redarji imajo pravico do pokojnine, katera znaša po desetih brez pretrga prebitih služabnih letih štirideset odstotkov, za vsako nadaljno služabno leto pa po dva odstotka zadnje vštevne dejalnostne (aktivitetne) plače. Po služabni dobi štiridesetih let jim gre torej kot pokojnina polna vštevna plača. Normalna pokojnina mestnega uradnika se ne sme odmerjati niže, kakor z zneskom 400 gld., normalna pokojnina mestnega sluge in mestnega redarja pa ne niže, kakor z zneskom 200 gld.

Kedar se služabna doba preračunja, se deli leta, ako presegajo šest mesecev, računijo za polno služabno leto.

§ 2.

Z mestnimi uradniki, mestnimi slugami in mestnimi redarji, ki postanejo za službo nesposobni po bolezní ali pa po telesni poškodbi, katere niso provzročili sami nalašč, se ravna, če tudi še niso doslužili desetih let, pač pa vsaj pet služabnih let, tako, kakor bi bili res prebili deset služabnih let.

§ 3.

Mestni uradniki, mestni sluge in mestni redarji, kateri še niso doslužili vštevne služabne dobe desetih let, dobé, ako iz mestne službe stopijo, ne da bi se bili prostovoljno odpovedali službi, ali ne da bi bili po disciplinarnem potu dejani iz službe,

enkratno odpravnino, katero je za služabno dobo do petih let odmeriti z enojnim, za služabno dobo čez pet let pa z dvojnimi zneskom letne plače.

§ 4.

Mestni uradniki, mestni sluge in mestni redarji, kateri dovrše 60. leto življenja in 35. služabno leto, morejo na svojo prošnjo biti stalno vpokojeni tudi brez dokaza nesposobnosti za službo, ki ga je sicer treba.

§ 5.

Zaporedoma tekoče preskrbnine vdov po mestnih uradnikih, ki imajo po §§ 1. in 2. pravico do preskrbnine ter so uvrščeni v nek določen činovni razred, ali imajo naslov in značaj tega činovnega razreda, se ustanavljajo v trdnih, dotičnemu činovnemu razredu ustrezajočih letnih zneskih in sicer za vdove po mestnih uradnikih:

I. činovnega razreda . . .	z 800 gld.
II. " " . . .	s 700 "
III. " " . . .	s 600 "
IV. " " . . .	s 500 "
V. " " . . .	s 450 "
VI. " " . . .	s 400 "

§ 6.

Vdove mestnih slug in redarjev, ki imajo po §§ 1. in 2. pravico do pokojnine, dobivajo kot preskrbnino tretjino plače umrlega soproga, ki je vštevna za odmerjenje pokojnine, najmanj pa vdovsko preskrbnino 200 gld.

§ 7.

Za zakonske ali s kasneje sklenjenim zakonom pozakonjene otroke mestnega uslužbenca gre vdovi, ako ima ona sama pravico do zaporedoma tekoče preskrbnine, ne gledé na število otrok vzgojevalni donesek v višini ene petine vdovske pokojnine za vsakega nepreskrbljenega, v njeni hrani stoječega otroka do dovršenega 24. leta življenja ali pa do njegove poprejšnje preskrbe.

Vendar ne sme vsota vseh vzgojevalnih doneskov presegati zneska vdovske preskrbnine.

§ 8.

Sirote brez očeta in matere, ali njim enake sirote imajo, če so nepreskrbljene ter niso dovršile 24. leta življenja, pravico do sirotinske preskrbnine v skupnem znesku polovice one vdovske preskrbnine, katero je prejerala njih mati ali mačeha, oziroma katera bi ji bila šla po § 5.

Ako bi pa vsota normalnih vzgojevalnih doneskov, kateri bi šli po § 7., presegala znesek vdovske preskrbnine, je večji znesek nakazati kot doklado k sirotinski preskrbnini po glavah in to tako, da vsakokrat, ko kateri otrôk izgubi pravico do prejemanja, odpade znesek nánj pripadajočega vzgojevalnega doneska in to dotlej, dokler oni večji znesek ne izgine popolnoma ter ne ostane samo polni znesek sirotinske preskrbnine.

Sirotinska preskrbnina z dokladami vred ne sme v nobenem slučaju presegati višine vdovske preskrbnine, katera gre po § 5.

§ 9.

Zaporedoma tekoči normalni preskrbninski užitki vdov in otrôk v pokoju umrlega mestnega uslužbenca ne smejo vkupe presegati pokojnine pokojnika, a pri tem se vendar ne smejo odmerjati z manjšim zneskom, kakor s 400 gld. za vdove po mestnih uradnikih, oziroma z 200 gld. za vdove po mestnih slugah.

§ 10.

Po smrti mestnih uslužbencev, ki še niso za se pridobili pravice do pokojnine (§§ 1. in 2.), gre vdovi in sirotam brez očeta in matere, ali njim enakim sirotam pod 24. leti enkratna odpravnina s četrtim delom letne plače pokojnika.

§ 11.

Ostalim (§ 12.) po mestnem uslužbencu, umrlem v dejavnosti ali v pokoju, gre — ne prikrajševaje s tem vseh drugih določenih preskrbninskih užitkov, — posmrtna četrt v višini trojnega zneska mesečne pristojbine, ki jo je pokojnik prejemal na zadnje kot plačo ali pokojnino.

§ 12.

Posmrtna četrt gre vdovi ali, ako bi nje ne bilo, zakonskim potomcem pokojnika.

Ako morejo, če bi tudi teh ne bilo, druge osebe dokazati, da so umrlemu pred smrtjo stregle ali pogrebne stroške iz svojih novcev plačale, se more posmrtna četrt z odobrilom občinskega svéta izplačati tudi tem osebam.

§ 13.

Dejalni mestni uradniki morajo za pokojninske namene dajati mestni blagajnici zaporedoma tekoč letni prispevek, kateri znaša tri odstotke dejalnostne, za odmerjenje pokojnine vštevne plače, ter se pebira v mesečnih obrokih ob izplačevanju plače.

§ 14.

Ta določila se ne uporabljajo o mestnih uslužbencih, ki mestno preskrbo uživajo že sedaj, in pa o ravno takih vdovah in sirotah.

Vendar je normalne preskrbninske užitke sedanjih vdov po mestnih uslužbencih povišati za 20 odstotkov tako, da preskrbninski užitki vdov po mestnih uradnikih ne bodo znašali manj kakor 300 gld., preskrbninski užitki vdov po mestnih slugah pa ne manj kakor 150 gld.

K normalnim vdovskim preskrbninam dovoljene miloščine se zaračunajo z 20 odstotki.

Z ostalimi po onih mestnih uslužbencih, ki so sedaj v pokoju, se bo po smrti teh ravnalo po teh določilih.

§ 15.

Slednjič se določa:

1. Iz teh določil izvirajoče pravice vdov in sirot po kakem mestnem uslužbencu se ne prikrajšajo s tem, da se je ta umoril sam.

2. Ločena soproga kakega mestnega uslužbenca izgubi iz teh določil izvirajoče pravice samo tedaj, kedar se je ločitev, kakor je dokazano, zgodila po njeni krivdi.

Sicer pa imajo veljavnost dosedanja na preskrbo državnih uslužbencev in pa njih vdov in sirot se nanašajoča določila po

§ 29. obč. reda z dné 5. avgusta 1887. l. tudi za preskrbo mestnih uslužbencev in pa njih vdov in sirot, v kolikor ona ne nasprotujejo tem naredbam.

§ 16.

Ta določila stopijo v veljavnost z dnem 1. januarija 1897. l.

§ 17.

Mestnemu magistratu se naroča, da ta določila izvrši.

V Ljubljani, dné 7. decembra 1896.

